

De Windhond

De meeste zeilers dromen er met een zekere regelmaat van om op eigen kiel ooit nog eens een echt grote reis te gaan maken. In gedachten genieten ze dan al van de vrijheid en het mooie leven aan boord.

Helaas blijft het bij veruit de meeste mensen bij een droom die nooit werkelijkheid wordt.

Soms is het één van de partners die het niet ziet zitten, soms trekt het werkende leven toch een te grote wissel op de schipper(se) en ontbreekt de energie tegen de tijd dat de droom gerealiseerd zou kunnen gaan worden. En soms ontbreekt ook gewoon de moed; niks mis mee.

Maar áls er dan toch weer een stel bezig is met alle voorbereidingen voor een vertrek, dan gebeurt er toch wel heel veel in een haven. Grappig genoeg ontstaan er dan allerlei meningen; de één vindt het geweldig en stoer wat 'zij' gaan doen, de ander vraagt zich af hoe lang 'ze' het vol zullen houden en een derde heeft weer een andere mening.

Neemt niet weg dat iedereen stiekem toch ook veel bewondering voelt voor dat stel dat het dan toch maar mooi wél gaat doen.

Bij ons in de Compagnieshaven in Enkhuizen lag vorig jaar zo'n stel. Dries Haak en Yvonne Vermaat.

Drie jaar geleden kochten zij hun 16 meter Helmsman, noemden het schip 'de Windhond' en maakten van een overduidelijk gebruikt schip weer een plaatje. Nou is een Helmsman een prachtig slank schip en een heel snelle zeiler maar ook een schip dat vrij snel helt.

Weekend na weekend, zowel 's zomers als 's winters, werd er snoeihard aan het schip gewerkt; veel – heel veel werd vernieuwd. Alles werd geschilderd, de romp werd opnieuw gespoten en zo lag daar vorig jaar een prachtschip; klaar voor het grote vertrek.

Dries en Yvonne hebben elk hoekje van de boot onder handen gehad, hebben er uitgebreid mee proefgezeild in de vorm van o.a. een lange vakantie naar Denemarken en zo werd besloten dat het schip voldeed aan de eisen om een grote reis te kunnen maken.

Dries was vol vertrouwen; Yvonne wat minder. Zij moest nog zien of zij zou kunnen leven op een schip dat best redelijk snel helt. Bovendien wist ze nog niet zeker of het leven op zee, aan boord en boven op elkaars lip haar wel zo goed zou bevallen.

Ze heeft getwijfeld; zal ik het doen of zal ik het niet doen? Maar uiteindelijk heeft ze toch voor het avontuur gekozen.

En zo vertrokken ze in juli 2009 via Engeland, Frankrijk, Portugal, Spanje, Marokko richting de Canarische eilanden. Het grote avontuur was begonnen.

Begin december waren ze weer even een weekje in Nederland om nog wat zaken af te wikkelen en

waren ze nog even bij ons op bezoek. Toen waren ze best tevreden over het leven aan boord, maar nog niet echt razend enthousiast. Eigenlijk proefden we bij Yvonne nog steeds wel twijfel, vooral ook omdat ze er enorm tegenop zag om de grote oversteek naar Suriname te moeten gaan maken en langere tijd non-stop op zee te moeten doorbrengen.

In Las Palmas ontmoetten ze een jong Frans stel dat op zoek was naar een schip waarop ze de oversteek mee konden maken. Een stel met zeilervaring en zo besloten Dries en Yvonne om hen aan boord te nemen. Een extra stel ogen voor de nachtwacht is tenslotte nooit weg.

Begin 2010 werd alle moed verzameld en vertrokken ze voor een lange oversteek met alleen nog een korte stop in Cape Verde.

Het is allemaal goed gegaan. Zij ervoeren het langdurig op het grote water verblijven niet als een hoogtepunt. Vonden het heen en weer geslingerd worden door de lange golven niet lekker. Maar ach, als je ergens wilt komen, dan is zo'n oversteek nou eenmaal nodig.

Geen grote storm of andere enge dingen gehad onderweg, wel veel dolfijnen en andere bijzondere dieren gezien. Al met al dus een oversteek waar niet over geklaagd mocht worden.

En dan ineens kom je op eigen kiel in Suriname aan ... wauw, dat moet toch wel een geweldig gevoel geven!

Suriname beleefden ze als een feest. Lieve mensen (die helaas niet al te zorgvuldig met hun prachtige omgeving omgaan – vuilnis wordt gewoon overal gedumpt) in een prachtig land. Daar zijn ze dan ook wat langer gebleven, voordat ze via Trinidad uiteindelijk in 'de Carieb' belandden.

En nu ligt hun schip in Curaçao en waren ze van de zomer voor anderhalve maand in Nederland. Ze leefden hier in hun voormalige boothuis, waarin ze een vloer hebben gelegd en waar ze sliepen in de prachtige oude BM, die omhoog getakeld is. Onder de BM staat heel gezellig het bankstel, TV, kasten, een eethoek en een keukenblokje. Achter een keurig gordijn bevonden zich douche, wastafel en toilet. Wat heeft een mens meer nodig?

We mochten hun prachtige verhalen aanhoren (jaloers!!) en onze vele, vele vragen stellen. Want ook wij hebben dromen over zeilen in den verre..... en hopelijk blijft het ook in ons geval niet alleen bij dromen.

We houden jullie op de hoogte!

Marjolein van Wamelen,
Compaan, Enkhuizen

december 2010